

har kunnet komme med nogle bud, burde kunne komme med et her.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg tror, fru Anni Svanholt vil se bølgende kornmarker som aldrig før. Det er jo en mærkelig opfattelse af tilstanden, at man ikke vil erkende, at der er en fejl i loven fra 1992, og at det er det, vi skal have lavet om, have ændret – at man vil gøre det, når der er behov for det, og ikke når man er blevet nødt til det for at overholde loven. Det er det centrale i det.

Og mener fru Anni Svanholt ikke også, hvis vi skal have den folkelige opbakning til alt det, vi skal have gjort i naturen, at så bør vi også have de 1,2 millioner, der bor ude i naturen, med til at føle, at de har en indflydelse på det?

(Kort bemærkning).

Henning Urup (V):

Jeg er nødt til at gentage mit spørgsmål og håber så på at få svar i denne omgang.

Mener fru Anni Svanholt, at en landmand, der har fået dømt evigræs på 25 af sine 50 ha, ikke skal have en kompensation? Er det de præmisser, SF ønsker at lave naturbeskyttelse på?

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Det skal være et svar til hr. Niels Jørgen Langkilde med hensyn til natur.

Jeg opfatter ikke naturen som noget stillestående, men det er en dynamisk natur. Det er indlysende. Og derfor kan man sige, at der kan være forandringer i de naturtyper her, men det er jo de overordnede hensyn, man hele tiden må tage og sige, at der altså er en generel naturbeskyttelse. Det er formålet med loven. Det kan jo ikke være meningen, at man skal omlægge til nogle driftsformer, som slet ikke blev benyttet tidligere; altså arealerne kan ændre karakter, men så må man jo i øvrigt henvende sig til amterne, som fører tilsynet, hvis man på nogen måde er i tvivl om, hvad man står over for.

Og jeg mener, at der nok er meget brug for noget mere oplysning på det her område, og det er jeg da meget tilfreds med at miljøministeren også har taget initiativ til at få gennemført. Og nu er der jo altså et grundlag, kan man sige. Den registrering af § 3-områderne er gennemført. Så har man faktisk et bedre redskab i dag, end man havde tidligere.

Til hr. Henning Urup kan jeg bare sige, at det jo er hvis og hvis og altså meget hypotetisk, det, der sættes op, og det forhold dér vil jeg ikke stille mig til dommer i. Det kan domstole eller andre gøre.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er yderst beklageligt, at det brede flertal bag naturbeskyttelsesstrategien i Danmark nu synes at være på vej til at smuldre.

At Danmark stadig har et smukt og varieret natur- og kulturlandskab skyldes alene den beskyttelse, som lovgivningen har sikret os. Vi har formået at beskytte naturen og fremtidens generationer mod vor egen foretagsomhed. Det princip skal vi holde fast i. Naturen og vore børn kan ikke stemme. Derfor har vi, som er her her og nu, en forpligtelse til at tage vare på ikke bare vores egne snævre interesser, men også vores børns og børnebørns interesser. Det er det, vigtig politik drejer sig om.

Lad mig sige noget om de særlige problemer i marskområdet – først det positive. Marsken er blevet et stadig bedre landbrugsområde, efterhånden som digerne er blevet bygget og forbedret. Det fremskudte dige har sikret marskjorden mod oversvømmelser. Man kan sige det på den måde, at samfundet tidligere og også nu er med til at forbedre produktionsvilkårene i marskområdet.

Samtidig må vi se i øjnene, at marsken er et sårbart naturområde, og derfor er det vigtigt at holde fast i naturbeskyttelsesloven og dermed § 3. Det er det, fordi vi skal bevare den biologiske mangfoldighed, og fordi vi også er nødt til at holde fast i principperne i vandmiljøplanen.

Undersøgelserne fra Danmarks Miljøundersøgelser viser, at der er to hovedindsatsområder, hvis vi ønsker at stoppe kvælstofudvaskningen. Det ene er at beskytte vores vådområder, og det andet er at sikre, at der er flere grønne marker; ikke grønne marker, sådan som vi desværre er kommet til at kende dem, ved at vi sår mere vinterbyg og på den måde får grønne marker om foråret – men det, det drejer sig om, er at have flere græsmarker.

Nettoudledningen af kvælstof fra dyrkede marker er i gennemsnit 4-5 gange større end fra ikkedyrkede marker – og det set i lyset af, at nettoudvaskningen fra 1985 til 1996 kun er faldet fra 133 kg pr. ha til 106 kg pr. ha. Hvis den udvaskning skal stoppes, bliver vi nødt til at holde fast i vandmiljøplanens strategi.